

Re ggen sen

Regensianer-
samfundets
medlemsblad.
Årgang 117, 2024

Foto: Stuart Ward.
Morning Glory

Regensen Årgang 117, 2024

Udgivet af:
Regensiansamfundet
www.regensiansamfundet.dk

Redigeret af:
Cathrine Gyldenkerne Døssing
Henrik Rønnov Due
medlemsblad@regensen.dk

Grafisk formgivning af:
Simone Gliese

Tryk:
Frederiksberg Trykkeri A/S, København

Teksten er sat med Juli Sans

Regensen

Regensiansamfundets medlemsblad Årgang 117, 2024

Fra formand, bestyrelse og redaktion

Redaktionens forord, s. 2

Forpersonens beretning, s. 5

Indkaldelse til generalforsamling s. 8

Kommunitetets beretning s. 9

Årets gang og faste indlæg

Tale fra en kender – 30 års regensliv! s.13

Klokkeberetning ... fra det 337. klokkeår, efteråret 2023, s. 16

Klokkeberetning ... fra det 338. klokkeår, foråret 2024, s. 23

Lindetale 2024, s. 26

Provstetale ved Lindefrokost d. 11. maj 2024, s. 31

Den afgående musikdirektions beretning, s. 35

Levende versus døde, s. 39

Foreninger og Regensliv

En regensreol på en bjergtop i Sri Lanka, s. 40

Fra Qaqortop til Kysten, s. 43

Gamle, s. 45

PIP, s. 46

Skrap, s. 48

Uglen, s. 53

Tilia, s. 54

Ping, s. 56

Regensens Lindefond, s. 57

Redaktionens forord

Af Henrik Rønnov Due (2007-2013, Tilia) og
Cathrine Gyldenkerne Døssing (2022-, Gamle)

Alt ved gamle? Nja. Det kunne man måske have lyst til året derpå, året efter det flotte jubilæumsblad. Og bare rolig, de faste indslag er der, men der er også iblandet nogle nye godter, som vi håber du vil nyde, når du hiver bladet frem til søndagskaffen og et lille glas portvin. En ny feature, som Cathrine vist skal have æren for, er små, aktuelle statusberetninger fra gårdens foreninger. Som død er det jo noget man af og til tænker over: "Gad vide, om de stadig holder fanen højt derinde?". Og hvis der er noget, der kan indlede en small-talk mellem en død og en levende, så er det vel: "Hvordan står det så til med min forening?" "Har I fået nye traditioner?". I skrivende stund mangler vi vist kun at modtage en status fra en status fra Hof, Konvencio, Shoe og Tilia, men det er jo på meget smuk vis et tiliastisk budskab i sig selv. Vi håber, at konceptet med foreningsstatus bliver et fast indslag i bladet fremover!

I det aktuelle blad kan man derudover glæde sig til et udenlandsk perspektiv på, hvordan det er at flytte ind og bo på Regensen. Et fællestræk her, som mange kan nikke genkendende til, er, at man bliver blæst bagover af det magiske, forudsigelige og uforudsigelige fællesskab, som Regensen er. Her er det hhv. Lucie (Sydkorea) og Naja (Grønland), der fortæller. Sidstnævnte har i øvrigt en fin refleksion, der viser det komplicerede forhold mellem Grønland og Danmark: "Jeg arbejder fortsat på at dekolonisere mine tanker, blandt andet ved at blive bevidst om, at jeg burde sammenligne mit land med resten af verden, og ikke blot med Danmark".

Fra blikket på Regensen som indflytter og beboer, skal vi også til livet efter døden, hvor vi anmelder dokumentaren Munken, der handler om en regensianer, som (efter sin regenstid) har forladt karriere, kone og søn for at blive skovmunk i Sri Lanka. Det har sin pris - og flugter tankevækkende meget med Martins Erichsens tale (i anledningen af hans 30 år på Regensen!). Martin kommer nemlig ind på, at han over årene har set en del, der ikke kunne administrere den frihed, som Regensen giver. Og i forhold til skovmunkens skæbne, så minder det én om, at privilegierne, som følger med at være regensianer, nok bedst går sammen med en god portion taknemlighed og en holden-begge-fødder-på-jorden. Dermed ikke sagt, at det er galt at blive skovmunk...

Svend-Aage Nielsen var et eksempel på en regensianer, som formåede at balancere den rette regensånd. Undervejs i tilblivelsen af dette blad var vi i kontakt med Svend-Aage med henblik på et indlæg om, hvad Svend-Aage beskrev som "Vort kongelige kollegiums nu fire seneste regenter iblandet mine største minder

med dem og med Regensen". I juni skrev Stine Møllenbach, Svend-Aages datter, til os - og fortalte, at Svend-Aage stille var sovnet ind efter en periode med sygdom. Æret være hans minde.

Selvom vi må gå glip af Svend-Aages indlæg, så har han heldigvis bidraget før (se fx *Erindret om mit klokkerat på Regensen* på regensianersamfundet.dk, arkiv, regensminder). Og vi kan så passende slutte af med en opfordring til at sende indlæg ind, hvis man har noget på hjerte. Det tager redaktionen meget gerne imod - og det vil også være en fin måde at ære Svend-Aages minde på - nu hvor han har bidraget for sidste gang.

Foto: Oliver Sande. Krebssegilde

Regensbåndet mellem regensgenerationerne - Forpersonens beretning

Af Elize Dimare (1994-1998, Conventet)

"Regensen er havet for os" synger vi så smukt, mens vi bor her, og siden er det en sang, som evner at transportere én tilbage til ungdom og fest på et splitsekund. Også selvom man ikke har sunget den i 20 år.

Der kan være et særligt bånd mellem regensianere og alle andre, der holder af Regensen. Et bånd, som giver mulighed for at knytte nye relationer mange år efter med mennesker, man aldrig har mødt før. Det ser vi f.eks. i Regensens mentorordning, hvor en levende, snart færdig regensianer og en afdød, etableret regensianer matches, så den levende kan få vejledning om karriere, CV, ansøgninger osv. Det er også et bånd, som vi ser, når vi mødes i Regensnetværket, eller hvis man støder ind i regensianere i andre sammenhænge.

Men det er også et bånd, der skal plejes, og det er ét af bestyrelsen og forpersonskabets vigtigste formål her på den anden side af jubilæet. For vores allesammens fælles 400-årsfejring, som skabte en kærkommen anledning til at knytte bånd på tværs af regensgenerationer, forenet i kærlighed til vort fælles (tidligere) hjem, understregede også at kløften mellem de levende og de døde lige så stille var blevet større, uden at nogen af os tænkte over det. Vi var blevet dovne, og havde måske glemt, at relationer skal plejes – også dem, man har haft i over 400 år.

"Livet går videre" siger vi som en kliché, men den kliché er så tydelig på Regensen, hvor ethvert hold glade, håbefulde indflyttere er det levende bevis på, at for hver regensfødsel er der også en regensdød. 100 pladser er nu engang 100 pladser. Derfor er det vigtigt at vide for alle Regensianere, at Regensiansamfundet er for

"Livet går videre" siger vi som en kliché, men den kliché er så tydelig på Regensen, hvor ethvert hold glade, håbefulde indflyttere er det levende bevis på, at for hver regensfødsel er der også en regensdød.

alle – uanset om man døde for 2 dage siden eller for 45 år siden, eller måske aldrig har boet der men bare gerne vil være med til at bakke op om institutionen. Vær velkommen – her hos os.

Tanken fra bestyrelsens side har været ikke at bygge én stor bro, men at lave mange små broer, som så kan smelte mere og mere sammen. Det første skridt var at få et fast levende bestyrelsesmedlem, udpeget af de levende selv. Mathias Kold Andersen har gang på gang bevist hvor vigtig den post er, og hvor meget vi har manglet den tidligere. Den forfærdelige brand gav også en mulighed for at vise, at regensianere står sammen uanset tid, og der blev derfor doneret til ofrene fra kommunitetet og samlet ind fra de døde. Til Lindefrokosten var Forpersonen selv med som gæst, festligt anbragt sammen med den ene af klokkerforeninger, og fik endda lov at holde tale og hylde både Linden, ungdommens mod og den levende Regens. Embedsmiddagen for Regensianersamfundet blev holdt på regensen, og til sommerudflugten deltog flere levende regensianere. Og begge årets events i Regensens Netværk har haft et godt mix af levende og døde deltagere.

Ydermere er vi i gang med at gøre underholdningen til Regensianersamfundets Generalforsamling mere relevant og sjovt for alle, inklusive de optrædende for hvem det godt kan være hårdt at opføre en virkelig sjov men desværre ret Regens-intern sketch, som ingen griner af (i hvert fald ikke på de rigtige tidspunkter). Vi håber I vil tage godt imod det nye initiativ.

Dette er min første beretning til Regensbladet som Forperson, og forhåbentlig også den sidste. Ikke fordi jeg tænker at trække mig, men fordi jeg har et ønske om, at også dette embede på smukkeste regensielle vis skal have et navn, der rummer essensen af embedet. Vi har en Klokke. Vi har en Provst. Vi har en Elektronisk Forbindelsesofficer, og så har vi noget så kedeligt som en Formand/Forkvinde/Forperson. Det kan vi heldigvis godt gøre bedre, og det vælter da også ind med gode forslag fra medlemmerne, så vi på Generalforsamlingen kan stemme om den nye titel for Regensianersamfundets leder.

Det har været en stor ære og fornøjelse at bære faklen videre i samarbejde med vores engagerede bestyrelse, dedikerede Provst og de fantastiske Klokkere, vi har haft det forgange år. Det er dejligt at vide, at Regensen måske har rundet 400 år, men dens ånd er stadig ung og livskraftig. Tak.

Indkaldelse til generalforsamling 2024

Kære regensianere

Regensianersamfundets bestyrelse indkalder hermed til årets generalforsamling på Regensen fredag den 29. november 2024.

På bestyrelsens vegne.

Foreløbig dagsorden

Regensianersamfundets generalforsamling fredag d. 29. november 2024

Foreløbig dagsorden for Regensianersamfundets generalforsamling (punkter modtages gerne):

1. Valg af dirigent, valg af referent, godkendelse af dagsorden
2. Forpersonens beretning
3. Kommunitetsrådets beretning
4. Fremlæggelse af årsregnskab og revisorer forholder sig hertil
5. Indkomne forslag:
  1. Vedtægtsændringer
  2. Afstemning om titel til Forpersonen
  3. Øvrige
6. Valg:
  - a) af formand, kasserer og bestyrelse
  - b) af kuratorer til Kommunitetet
  - c) af redaktør af medlemsbladet
  - d) af musikdirektør
  - e) af sportsdirektør
  - f) af direktør for Regensens Business Network
  - g) af kældermester
  - h) af elektronisk forbindelsesofficer
  - i) af revisorer
7. Eventuelt

Kommunitetets beretning 2024

Af Josefine Albris (2008-12, Tilia)

Vi starter lige med en opdatering, hvis du (også) har glemt, hvad pokker Kommunitetsrådet er sat i verden for.

Kommunitetsrådet er

- Fonden der bygger bro mellem levende og døde regensianere gennem økonomisk støtte til både personer og projekter.
- Der er to årlige ansøgningsfrister 30. maj og 30. oktober. Legaterne uddeles ved Lindebal og Regensianersamfundets GF.
- Læs mere og find ansøgningsskemaerne på regensianersamfundet.dk/ansoegning
- Vi modtager ansøgninger fra både levende og døde.

Kommunitet

- Kommer af det latinske *communitas*, der betyder fællesskab eller samfund.
- Idéen var Kong Frederik 2's. Han stiftede Kommunitetet som et legat.
- Formålet var at støtte fattige studerende med bespisning og forplejning.
- Siden også med logi i form af Regensen.
- Kommunitetet genopstod i 2016. Kommunitetsrådet støtter regensielle aktiviteter.

Formueinvestering

Med Kommunitetsrådets investeringsdirektør Rasmus Gutknechts kyndige vejledning har vi på generalforsamlingen fået opbakning til at gå videre med vores foreslåede investeringsstrategi. Formålet er at forvalte og bevare Kommunitetets formue på bedste vis samt sekundært at generere afkast. Udgangspunktet var i år 2023 en formue på 300.000 kr. Og fokus er at foretage investeringer med et bæredygtig sigte, hvorfor der foreslås en blanding af ca 1/3 stats- og realkreditobligationer, ca 1/3 bæredygtige obligationer, samt den sidste tredjedel bestående af bæredygtige globale aktier, emerging market obligationer samt højrente obli-

gationer. Det forventede investeringsafkast vil ligge på 5-7 pct. svarende til 15.000 kr. p.a. Opbygningen af formuen i de førstkomende år skal forventes at ske via donationer.

Aktiviteter

Den 15. januar 2024 var der brand på Regensen. 24. januar kom en opfordring ud til alle medlemmer fra Kommunitetsrådet via nyhedsbrevet om at være med til at støtte de hårdest ramte beboere økonomisk. I Kommunitetsrådet havde vi afsat en ekstraordinær bevilling på 3.000 til dem hver. Og med alle jeres hjælp lykkedes det at samle yderligere 9150 kr. ind. Indgårds hjælp den afgående klokke Jacob Strabo med den økonomiske fordelingen mellem de tre alumner Milena, Anton og Nikoline. Det indsamlede beløb blev opgjort og fordelt efter hvor meget indbo, den enkelte havde mistet. De tre var af forskellige grunde ikke forsikret.

Forløbet er et godt eksempel på, hvordan det i stigende grad lykkedes at bruge vores fællesskab til at støtte op, når det virkelig gælder. Kommunitetslegatet er afhængigt af gavebidrag og donationer fra Regensiansersamfundets medlemmer, så tusind tak for jeres støtte.

Uddelinger, første halvår 2024

Personlegatet gik til Frederik Juul Wilhart. Han blev indstillet af Mikkel Meinert. Frederik beskrives som en evig solstråle, der aldrig har modtaget den ros eller påskønnelse han fortjener. Han spiller i denne tid en vigtig rolle ift. at skabe fællesskaber og forbundethed på Regensen. Bl.a. hædres han for at være frivillig initiativtager til fredagsbarer, som den der sætter stemningen på dansegulvet bl.a. som DJ samt for altid at være behjælpelig med opsætning af lys og lyd, selv uden for AV-embedsperioderne. Tak til Frederik, for at lyse alting op! Vi håber mange vil følge din forbilledlige indsats!

Projektlegater:

80'er soul - Jazzkoncert i sommeren 2025. I kan godt glæde jer for i forsommeren 2025 inviteres levende og døde på jazzkoncert under Frk. Linds grønne løv. Det er Jesper Smidl-Jørgensen, der har fået den fantastiske idé, at hele hans gigantiske familie jazz-orkester bestående af hans søster og far, samt Mathias Heise, hans søster, far og ven skal berige gården med deres 80'er soul. Mathias Heise og Smidls far - Kristian Jørgensen er etablerede navne på den danske jazz-scene og de lover soul, RnB og Jazz fra 80'erne og 90'erne. For at sikre broen til de døde har vi hørt en fløjte trille om, at musikdirektør Jens Raasted måske joiner orkestret. Og hvem ved, om der er andre døde, der vil hjælpe Smidl-Jørgensen med at få aftenen til at køre. Om ikke musisk, så bare praktisk.

Førstehjælp til Snapselauget. Der har længe været rod og underskud i Snapselaugets kassebeholdning. Det har Kommunitetsrådet nu rettet op på med en bevilling på 3.000 kr. Men også en påmindelse: Husk nu, at I hvert år har ret til at bruge 1000 kr. af Regensiansersamfundets beholdning til netop jeres formål, det kræver dog, I gemmer bonnerne. Vi håber, det er sidste gang I søger om penge til førstehjælp. Vi giver gerne flere penge til dejlige snapseture i det grønne eller uforglemmelige snapseksperterforedrag. Glimrer din drømme-idé ved sit fravær, så er det fordi du har glemt at søge om penge. Tøv ikke. Just do it.

Medlemmer

Et par ændringer i besætningen på generalforsamlingen gør, at Kommunitetsrådet i dette år ser sådan ud: De levende Signe Gertz Jensen, Eva Margit Wang Atladóttir og Martin Abawi. Og de døde Josefine Albris, Rasmus Gutknecht og Camilla Stendevad Christensen. At Signe og Eva også overtog forårsklokkeratet har været godt ift. at sikre Kommunitetsrådets synlighed overfor nye som gamle indflyttere.

På vegne af Kommunitetsrådet

Signe Gertz Jensen, Eva Margit Wang Atladóttir, Martin Abawi, Rasmus Gutknecht, Camilla Stendevad Christensen og Josefine Albris.

Foto: Henrik Rønnow Due.
Fra Regensiansersamfundets
udflugt til Svanholm

Foto: Anna Lidell.
Martin Erichsen

Tale fra en kender – 30 års dagligt regensliv!

Af Redaktionen

Jubilæumsreception i gården

På en smuk forårsdag i gården, hvor Linden havde fået selskab af et overdådigt bord med luksuscupcakes, blev Martin Erichsens 30-årsjubilæum fejret. Der blev holdt taler og sunget, men her vil vi overlade ordet (let redigeret fra et talepapir) til jubilaren selv, som har været så venlig at dele sin tale.

Martins tale

Da jeg første gang i det Herrens år 1994 betrådte Regensens jord, var det jo ligesom en helt anden tidsalder. Internettet var hovedsageligt noget, der eksisterede som et militært forsøgsprojekt, og mobiltelefoner var hovedsageligt noget som overlæger og CEO's var i besiddelse af.

SPECIALER. Det var noget som hovedsageligt blev skrevet på gammeldags skrivemaskiner og enkelte skrev sågar i hånden med en kuglepen.

Enkelte var i besiddelse af noget så nymodens som en "PERSONAL COMPUTER".

Og jeg kan garantere for, at det ikke var tilladt at have sådan én eller for den sags skyld STAVEKONTROL med til eksamen.

TELEFONSAMTALER!!!!

Det var noget som foregik i en telefonboks under trappen til første sal på 2. gang. I dette rum huserer i dag et køleskab.

Og vær glad for det. Der var ofte en lang kø, og man skulle passe på med at føre alt for personlige samtaler derinde. Thi man kunne høre stort set ALT UDENFOR.

Senere omkring 1997 dristede et par enkelte fremsynede regensianere sig til at foreslå den frækhed, at der skulle indføres dette nymodens og altødelæggende INTERNET på Regensen.

Dette havde nær startet en krig. Under voldsom debat og under nærmest gråd og tænders gnislen blev det nedstemt med STORT FLERTAL på en ekstraordinær generalforsamling. Man mente, at dette djævelskab (altså internettet) ville ødelægge den særlige Regensånd fra dag 1.

Senere ca. 1999 blev spørgsmålet dog rejst på ny.

En ny generation af beboere var flyttet ind, og man mente nu, at det var muligt

for den ganske særlige Regensånd at overleve internettets djævelskab.

Ære – værdighed – pligt – ansvar og mådehold.

Dette var i hvert fald for år tilbage Admiralitetets valgsprog, men ellers var det ikke noget, som blev praktiseret så voldsomt på Regensen.

Mådehold var i hvert fald ikke noget som blev praktiseret på alkoholområdet.

Indtagelse af alkohol var noget man brugte rigtig meget tid på.

Til gengæld var der, i hvert fald for nogles vedkommende, skåret kraftigt ind til benet i anvendt tid på egentlig studieaktivitet. Eksaminer kunne afmeldes og udskydes i en uendelighed.

Lige indtil det Herrens år 2005. SÅ VAR FESTEN ALTSÅ VIRKELIG SLUT.

En stor studiereform satte nærmest overnagt en kraftig stopper for løjerne og den løsslupne livsstil. Man var nu rent faktisk nødt til at være studieaktiv – hold nu fast! HVER ENESTE DAG. Og værst af alt i rigtig mange timer.

Var det så en sjovere tid før reformen? Umiddelbart ja, naturligvis. Men så alligevel ikke

Enkelte magtede ganske enkelt ikke at administrere den udbredte grad af frihed. Mange gik ned på de mange tilbud på social aktivitet som specielt livet på Regensen indebar.

Og en del gik desværre igennem de 5,4 år på Regensen uden at være kommet ret meget videre med studierne. Andre blev først færdige mange år efter, at de havde forladt Regensens beskyttende mure.

Endnu nogle er så vidt jeg har hørt ude i byen endnu ikke blevet færdige, og er nærmest druknet i specialesumpen. Dette er bagsiden af medaljen ved de såkaldte "gode gamle dage".

Økonomiske problemer og kriser har tegnet en stor del af hverdagen på Regensen i de sidste 30 år. Kommunitetssagen var en overgang ved at tage livet af den gamle Regens. Regensprovst Eva Smith fik afværget katastrofen ved at indgå et forlig om den fremtidige afvikling af gælden til staten.

Senere kom regensprovst Erik Skyum-Nielsen til og fik indført en måske lidt tiltrængt disciplin. 😂😂😂

Tilslut kom Stuart til. Med næsten magiske forhandlingsevner har han sikret økonomien.

Skål og endnu en gang tak for den alt for fornemme gave (*Martin fik forskelligt lækkert udstyr til sine vandreture, red.*)

Klokkerberetning...

fra det 337. klokkerat, efteråret 2023

Af Vilhelm Juhler Kjær (2020-, Gamle)

& Jacob Richard Strabo (2021-, Gamle)

På vej gennem Kongens Have i raskt trav besluttede vi os for at stille op som klok-kere. Trods odds og zeitgeist, der burde være imod to mænd fra Gamle, svingede pendulet alligevel i vores retning natten til den første lørdag i september. Efter et mislykket sabotageforsøg fra et røgfit mindretal og en hilsen til frk. Lind, blev vi budt på den eftertragtede irske kaffe for femte gang, hvor provsten endelig fik kamp til stregen om, hvem der kunne snakke højest og mest.

Efter valget blev vi beriget med 16 ihærdige og fantastiske indflyttere, der ud-over at være et gedigent godt selskab, også viste sig at være selvkørende med en drivkraft, som Regensen ellers kun kunne drømme om. Et af vores store højdepunk-ter var deres provstete, hvor vi, Vilhelm og Jacob, genopdagede Regensens magi gennem deres uspolerede begejstring. Når man ser tilbage i dag, var indflytterne og den genbekræftelse af vores kærlighed til Gården nok det største privilegium ved at være klokkere.

Regensen er aldrig noget, man ejer. Det er, som et småarrogant Patek Philip-pe-slogan siger, noget man passer på, før næste generation tager over. Vi mener, at næste generation med sit julebal viste, netop hvor godt de vil passe på gården, da de arrangerede et over-flødighedshorn af en fest. Det blev en kakofoni af gastronomi med sang og dans, som tog undertegnede sel-viscenesættende cirkelonani til nye højder. Tak for det. Tak for jer.

Klokkeratet var dog ikke kun en dans på roser. Vores tidlige-re omtalte skønne, hårdtarbej-dende og ~~røvirriterende~~ kreativt udfordrende indflytterhold lykkedes nem-lig med at frarøve os klokken, hvilket særligt den ene klokke tog mindre pænt. Frk. Klokke fik sig en tur rundt i landet og skrev dertil en rejsedagbog til de ~~rasende~~ bekymrede klokkere, men kom heldigvis hjem fra sin sabbatårsrejse sol-

*Regensen er aldrig
noget, man ejer. Det er,
som et småarrogant
Patek Philippe-slogan
siger, noget man passer
på, før næste gene-
ration tager over.*

Foto: Jacob Strabo.
Indflyttere på ran

Foto: Jacob Strabo.
Efter branden

Foto: Jacob Strabo.
Generalforsamling

Foto: Mia Portocarrero Andersen.
Vielse

Foto: Mia Portocarrero Andersen.
Brudgommen følges op

brændt, lettere tilsmudset og rig på oplevelser til revyfesten.

En anden røffel fik vi fra revydirektørerne Wegener-Sindberg, der gav os sviner efter sviner til vores, men især Gårdens store glæde og bifald. Samfundets top må jo som bekendt finde sig i hån, spot og latterliggørelse, og tre-fire sjoflinger inde i programmet måtte vi sande at være på toppen.

Med klokkeratet fulgte også en række administrative opgaver og muligheder. Grundet en forøgelse af Lindegavens indtægter, var det nødvendigt, at den skiftede format og med inspiration fra udenlandske kollegier, øjnede vi muligheden for at oprette en mulighed for døde, men endnu ikke afdøde Regensianere at donere og testamentere penge direkte til Gårdens ve og vel, ved at oprette Regensens Lindefond, hvis formål er at bidrage til Gårdens fysiske ve og vel, så den også kan komme til glæde for fremtidige generationer og sikre en lav husleje, ligesom den har for os.

*Men i krisetid rykker
man også tættere
sammen, og vi blev rørt
over det fællesskab, som
vi oplevede fra alle dele
af gården.*

bejdelsen af et opdateret ordensreglement for Gåræ festivitas – i daglig tale desværre blot "festregler" – der gennem et forberedende arbejde og en efterfølgende sober debat lykkeligt blev vedtaget. Et bredt flertal hen over Regensrådets midte ønskede en revision af ordensreglementet, der både fastholdt de nye maksimale kapaciteter på spisende gæster og de

tydeligere krav til de udengaards, men samtidig løsnede grebet en smule, så vi ikke risikerede, at festerne skulle drukne i et kedeligt millimeterdemokrati. Skål for det.

Ikke mindst for den ene klokke, og dengang stadig flagmester, var den 14. januar en stor dag. Danmark fik en ny konge, og med lidt fiksfakseri kunne hele gården se Tivolis fyrværkeri fra toppen af Rundetårn. Vi kørte efter princippet om, at tilgivelse var nemmere at tilrage sig end tilladelse, så da den "lille håndfuld regensianere" vi havde fået lov til at invitere op til festlighederne blev til en tres, halvfjerds stykker, var det ikke umiddelbart til stor tilfredshed for tårnets ledelse. Tja-bom, fjer, høns, lillefinger og arm. En flaske portvin skylder vi dem nok endnu.

Efter vi havde nydt det henrivende fyrværkerishow, kunne vi læne os tilbage i femte gangs gemakker, hvor én af klokkerne, lettere tilbagelænet og over sin tredje cognac, bemærkede, at semestrets hårde arbejde var slut, og de næste uger ville blive til et afslappet forretningsklokkerat. Da provsteparet havde sagt godnat, besluttede vi os for at drikke den af på vores foretrukne kontor-fællesskab, Bobi-Bar, hvorefter vi kunne hvile trygt hovederne på puderne. Længe fik vi desværre ikke lov til at sove, før brandalarmen gik lidt i fem, og gården stod i brand. Ingen kom heldigvis til skade, men det der fulgte, var et par hårde uger for alle regensianere. Det

blev et langt forløb med politiefterforskninger og et større rengøringsarbejde på syvende gang og særligt Kysten. Men i krisetid rykker man også tættere sammen, og vi blev rørt over det fællesskab, som vi oplevede fra alle dele af gården. En særlig tak skal lyde til dem, der midlertidigt måtte flytte ud, dem, der bød sig til med al slags hjælp og husly, og til de indflyttere, der fik rykket deres indflytning.

Som en sidste klokkefinte fra vores side måtte de antalsmæssigt kraftigt reducerede, statuttryttende spilopmagere fra Skrap endnu engang se sig overhalet indenom, da vi giftede os for at sikre Gamles adgang til Store Sal under GF¹. De mente at have booket salen først, men takket være et hul i ordensreglementet og efter en aftale med klokkerne – ja, os selv – kunne vi stå hånd i hånd i det vinterkolde solskin. Med stud.theol. Brostrøms bevingede ord fik Skrap ubetinget vigepligt til fordel for vores klokkebryllup med tilhørende festmiddag i Store Sal². Var det første gang på Regensen? Lyt ikke til onde tunger, der kalder det humanistisk – mage til vås.

Både til jeres og lidt til vores glæde, er det sidste gang I skal høre fra os. Vores tid som klokkere var sjov, travl og vild, men blev for os særligt et venskab, der kun blev stærkere, og en tid, der gjorde os mange gode minder rigere.

¹ Jo, jo gøgleri er en nobel kunst!

² Hav ikke ondt af Skrap; de fik deres retmæssige hævn, da de forhandlede sig til, at Gamle skulle opdeles i bordplacen til dette års Lindefrokost.

Foto: Eva Margit Wang Atladóttir.
Indflyttermadklub

Foto: Eva Margit Wang Atladóttir.
Indflytterfest

Klokkerberetning... fra det 338. klokkerat, foråret 2024

Af Eva Margit Wang Atladóttir (2021-, Uglen)
og Signe Gertz Jensen (2021-2024, Konvencio)

Efter et tungt Store Regensrådsmøde gik vi op på Patriciergangen og hængte vores banner ud af et værelsesvindue – et voilà, vores kampagne a tre trin var startet. Det var ikke muligt at vende om længere – dét vi havde snakket om, siden vi flyttede ind sammen på Sumpen i efteråret 2021, skulle endelig ske.

Der var en meget kompetent modkampagne på Generalforsamlingens aften, men efter at stemmerne var talt, så gik klokkeratet denne gang til os fra de små foreninger: Uglen og Konvencio. Tilliden og æren var stor, og chokket ved pludselig at sidde på 5. gang og drikke irish coffees med provsteparret midt om natten var endnu større.

Allerede fra første udmelding lærte vi at kaste fortøjningen los og byde regensstormene trods. Vi havde simpelthen valgt at lægge lindefrokstdatoen på den 12. maj (en søndag i almanakken) og fik leveret en underskriftsindsamling fra halvdelen af gården som bøn om at ændre det til lørdagen inden. Vi besluttede os efter at snakke med vores dejlige indflytterhold at ændre datoen til den 11. maj, og så må frk. Lind vente lidt længere endnu med at få fejret fødselsdagen på selveste 12. maj.

Efter denne ilddåb var der ikke meget at tabe, så vi kunne gå i gang med at lave mere ballade. Det gik som smurt kun på grund af vores skønneste indflytterhold, som var propfyldt af stjerner, som kommer til at gøre nogle vildt seje ting fortsat på Den Røde Gård – uden tvivl. Vi holdt en indflytterfest med temaet Novo Nordisk Mytologi og en lindefrokost, hvor vi ikke kunne storme Rundetårn kl. 17 som sædvanlig grundet nogle nye brandregler. Vi lavede derfor en aftale med prorektor og fik lov til at storme universitetsbiblioteket i Fiolstræde. Dog lavede vi også en særaftale med Rundetårn om, at vi kunne storme tårnet ved lukketid kl. 20. Dette gik glimrende og regensianere og deres gæster gik glade i seng efter en lang og programfyldt Lindefrokost.

Efter Lindefrokosten var overstået med alle de følgende småkriser, følte vi os godt i gang. Vores balladestorm var dog ikke færdiggjort endnu, idet der jo havde været en brandsag i starten af året. Grundet denne blev der besluttet på Kollegiesamvirkets bestyrelsesmøde, at rygning ikke længere er tilladt indendørs på Regensen. En lille uge efter, og et par dage inden Lindebal, opstod der så brand i en brødrister på Juntaens køkken. Året har sandelig været fyldt af store hændelser på

Regensen indtil videre.

Lindeballet var så kronen på værket og efterlod to glade klokkere og et hold af tolv levende nye Regensianere. Slutningen af vores klokkerat var farvet af planlægning af provsteudpegning, eftersom vores provst efter snart 15 år træder af den 1. juli. Vi har derfor brugt noget tid over sommerferien på at planlægge en process til fremgangsmåden som rektor for Københavns Universitet har givet sin godkendelse til, at vi kan udføre. Vi går glade fra bordet og afleverer klokken og scenen til tre meget kompetente efterfølgere.

Foto: Eva Margit Wang Atladóttir.
Lindebal

*Efter denne ilddåb
var der ikke meget
at tabe, så vi kunne
gå i gang med at
lave mere ballade.
Det gik som smurt
kun på grund af
vores skønneste
indflytterhold*

Foto: Eva Margit Wang Atladóttir.
Lindebal

Foto: Eva Margit Wang Atladóttir.
Lindefrukost

Lindetalen 2024

Af Sooyeon Kim (Lucie), (2021-, Konvencio og PIP)

"Kære venner!"

Wow. I always wanted to say that whenever Stuart had a speech with this grandiose welcome remark.

Unfortunately, there won't be much more advanced Danish than this in my further speech. While I'd love the chance to speak to you in my toddler Danish, I would not turn this into some awkward Danish practice for you all.

Today, as we gather under this beautifully green Lindentræ, it's a moment to pause and celebrate not just the blossoming of the spring, but also the flourishing of our community, friendship, and stories being born within these historic walls.

Living in Regensen has come to all of us as a unique privilege. It's a privilege to have a low rent in the heart of Copenhagen. It's a privilege to be surrounded by so many passionate and inspirational friends around you. It's a privilege to be part of being and "making" the stories, traditions, spaces, and essentially Regensen as a community.

For me, Regensen has been a privilege to find a "home." Not just a place to sleep and eat. But the "home" that is engrained deep inside of my heart, that I feel at ease, I feel at peace, and I feel belonged. But trust me, it was not one of those stories telling you a "love-at-first-sight-this-is-my-home-from-day-1." It took time. Just like all the good things in life – like snaps our snapsmester have served us today or Kimchi we made together in Regensen while crying our eyes out.

When I first started my life in Regensen, I felt like a baby. I came into this world, the "Collegium Domus Regiæ", but did not really know what I came into.

Where are all these kitchens? What were their names again?

What in the world are they speaking in the 5-minute speeches at the party, which feels like 50 minutes? When am I supposed to laugh or clap?!

Yeah, there were some moments when I felt confused, frustrated, and even teared up alone in my room. Just like a crybaby.

But also, like a baby, I started to learn.

I learned how to speak – important things like "skål" or "Tak for sidst."

I learned how to cook – baking 300 heart-shaped waffles for the party.

I learned how to sing – from my own "visebog" where I pretend like I speak fluent Danish by singing with my heart.

I learned how to discuss – being in Regensrådsmøde until 1 am with a port wine glass in hand and scrolling a live translation screen with another hand.

I learned how to craft – with countless invites and flirts we make in the foreninger.

I even learned how to give a good hug – whenever you are happy to see someone or give your friend a comforting hug in the kitchen when they feel crushed.

I can continue all day with so many more verbs. Of course, you will individually find these experiences differently. Some of you might resonate more to food like "råkost" instead of "waffle". Some might resonate with words like "klokkere" or "provstete", which, later I found out even Danes were confused about.

But one thing we all have in common is that we learned our ways to live in Regensen. It's been almost 3 years since I moved in, but I am still learning new things every day. So, kære indflyttere venner, don't feel bad if you still don't know how to find certain kitchens! But really, this learning every day has been such a joy. Best part of this learning was indeed the fact they come from all of you. While we may not share the same study, indflytterhold, kitchen, or even foreninger, I have learned something from each and EVERY one of you.

I even learned more about who I am in Regensen. I always joke that "I've never been this much Korean in my life." Living in Regensen, finding and making myself home, I came to understand and accept my identity ever more deeply from things I wasn't even aware of. You helped me re-learn about my family, history, culture, gender, food, and all the things that make me who I am, also by sharing them with you. You never stop learning. After all, there must be a reason why we keep being a student to learn things and living in Regensen for such a long time.

But just like every life, there comes the death. No matter how much we love Regensen, there always come times when we have to bid farewell, letting other young souls start their journeys. That's part of our 401-year-old cycles. Recently, as I got my diploma and more importantly a new visa to live in Denmark, I came to think a lot about death, and life now and after Regensen.

I used to be terrified about the idea that I'd have to leave here, my dear home, someday. But I now start to appreciate that "death" is not the end of the story. In fact, it's an exciting and beautiful start to a new "life." Many friends of ours have moved out, only to continue the journey of learning, finding jobs, new friends, partners, houses, and more. I mean, they even "create life" by having babies <3

Just like that, the life continues. It might feel unimaginable yet, but we know how. Just like we started our lives in Regensen. How it taught us to learn new things, to live with others, to be ourselves. These learnings will never cease to exist in us. If you ever doubt, remember the time this beautiful Lindetræ died before, but ever more green today. Or the time our inaugurated staircase was burnt down before resurrecting like a phoenix from ash, literally. Seems like life after death can be pretty cool,

you know?

So, concluding this speech, as good Regensianer should do, I'd like to "motivere" the song, nummer 2, our all-time favourite "Regensen er havet for os". It's a song every one of us sang in our first indflytterfest. Shoulder-to-shoulder, trying not to fall on top of the chairs in Store Sal. I remember feeling "I am alive, and this is my ocean. My home."

I have made a small arrangement which you can read from the papers I handed out. I would love to sing this version with you all in celebration of life, death, and life again, and raise a toast!

So.... Tusind tak, venner. Tusind tak, Regensen. Here's for all of our lives in and BEYOND Regensen.

Jeg elsker jer alle. Skål!

Foto: Nina Haavik

ORIGINAL (DANSK)

Regensen er havet for os,
vi er skibe, der vugger på
dets bølger.
Kast kun fortøjningen los,
vi vil byde alle storme trods.

Vort hav er et frit ocean,
vi kan styre og sejle som vi
lyster,
og selv i den vilde orkan
vi holder skuden fri af ked-
somhedens kyster!

TRANSLATION (ENGELSK)

Regensen is the sea for us,
we are ships rocking on its
waves.
Just cast off the mooring
lines,
we will defy all storms.

Our sea is a free ocean,
we can navigate and sail as
we please,
and even in the wild hur-
ricane, we keep the ship
away from the shores of
boredom!

ARRANGEMENT

Regensen is the home for
us,
Whether we come from
Jylland, Fyn, or Sjælland,
Sometimes we come
beyond borders,
But under Linden, we found
our home.

From indflytter to levende,
We grow together studying,
drinking, singing,
When the time comes to die
and go ON,
We'll always find our way
back to our home in our
hearts

Foto: Eva Margit Wang Atladóttir

Provstetale ved Lindefrokost d. 11. maj 2024

Af Stuart Ward

Kære venner

Tusind tak for invitationen til frøken Linds 239-års fødselsdag. Der findes ikke en mere hellig regenstradition end at feste i skyggen af hendes lysegrønne forårsblade. Man kan ikke altid regne med bladene, men de første forårsskud er kommet right on time i år. Og det kan kun være fordi klokkerne og indflytterne i den grad har haft styr på planlægningen helt ned til den mindste mikro/øko/detalje. Skal vi ikke vise vores taknemmelighed for deres fremragende præstation i dag?

Der er også en anden hellig lindefrokosttradition, som er knyttet til provstens årlige Lindetale. Ifølge de hellige skrifter skal talen omhandle et politisk emne? Vidste I det? Jeg har nok tolket traditionen med en vis elastik gennem årene, men som udgangspunkt er det meningen, at provstens lindefrokosttale skal adressere et politisk emne, mens lindebalstalen skal handle om ... kærlighed. Vi tager kærligheden næste gang. I dag er det politik. Og hvorfor politik? Fordi alt er politik og politik er alt, især når det drejer sig om Regensen. Vi humanister, vi plejer at prale af at tilhøre den oprindelige universitetsdisciplin. Videnskabens stamme, som alt andet er udsprunget af (beklager den lidt forudsigelige forårsmetafor). Men jeg må indrømme, at vi humanister, vi bedrager os selv lidt, fordi mon ikke denne ære – disciplinus über alles – egentlig tilfalder vores politologer.

Fordi mennesket, kære venner, er først og fremmest et politisk væsen – ikke som udgangspunkt et humanistisk, juridisk, medicinsk eller for den sags skyld DTU-væsen. Alt det andet er naturligvis vigtigt (don't worry, you're still special), men det kommer efterfølgende, ikke som en eftertanke, men som følge af vores grundlæggende behov for at organisere os politisk. Fra Platons Republik til Thomas Mores Utopia, Machiavellis Prins til Rousseaus "sociale kontrakt", har videnskabsfolk været dybt optaget af det Aristoteliske "polis". Stræben efter at komme nærmere på, hvordan mennesker bedst kan leve sammen i fællesskaber. Hvor vil vi være uden politik – og politologer? Tænk, hvordan livet vil være. Netop den tanke havde Thomas Hobbes i 1600-tallet, hvor han nåede til sin berømte konklusion: i en politikløs verden ville livet for den enkelte være "solitary, poor, nasty, brutish and short". Hele menneskeheden vil blive kastet ud i en kaotisk tilstand som Hobbes kaldte: "Bellum omnium contra omnes". Det lyder da ikke godt ("Bellum omnium contra omnes" –

alle kæmpende mod alle i al evighed).

Men vi skal ikke bekymre os, kære venner, fordi her på regensgården, i skyggen af frøken Linds friske forårsblade, har videnskabens evige stræben nået sin destination. Det endelige svar på spørgsmålet om, hvordan mennesker bedst kan leve sammen i fællesskaber, findes lige her i vores højts sofistikerede og yderst finstemte Polis.

En Polis, hvor alle får stemmeret i det øjeblik de flytter ind; hvor alle synspunkter drøftes, vejes, debatteres og respekteres; hvor samtlige foreninger byder ind med kandidater til samtlige politiske poster; og hvor beboerne selv står i spidsen for deres sociale kontrakt, deres republik, deres utopia. Vores omfattende beboerengagement i det kollegiepolitiske skal ikke tages for givet – det er absolut ikke det gældende princip i de fleste steder i verden. Jeg har f.eks. siddet i bestyrelsen på et kollegium i England, og jeg har forsøgt at gøre rede for vores perfekte Polis her på Regensen. De synes, det lyder mere som John Miltons pandæmonium. Ikke det gældende princip verden over og heller ikke altid det gældende princip her på Regensen. Jeg har for nylig lavet en større oprydning oppe på provstekontoret, og jeg stødte på et dokument fra 1909, som hedder "Forholdsregler for Regensens Alumner". Og når man læser det igennem bliver det sværere og sværere overhovedet at genkende stedet. Må jeg oplæse et par regler fra 1909:

Regensens Port aabnes om Morgen kl. halv syv og lukkes om Aftenen kl. 11 ... Alumnerne maa ikke tilstede nogen Uvedkommende natteophold paa Regensen.

Det er Alumnernes Pligt at afholde sig fra Alt hvorved Regensens Orden og Ro forstyrres, saasom Gilder, Drikkelag, støjende Færd osv.

Døre til de almindelige Lokaler eller til Værelserne maa ikke åbnes med foden.

Værelsernes Fordeling sker ved Viceinspektør, hvem de Alumner, der ønske andre Værelser, underrette derom ... Værelsernes fordeling sker efter Konkurrenternes Anciennitet som Regensalumner.

Der er også et helt afsnit om hvilke slags artikler Portneren gerne må sælge til beboerne (egentlig ret mange ting blev pushet af portneren dengang: nu ved I, hvorfor det hedder P-vagt), og der står til sidst: "Det er ham strengelig forbudt at forlange Drikkepenge af Alumnerne" (denne regel gælder nok stadig).

Nydelsen af Regensbeneficiet er betinget ved det personlige Ophold paa Regensen ... [Alumner] som vil opholde sig andetsteds længere end 3 Dage [må] ... indlevere skriftlig motiveret Begjæring derom til Regensprovsten.

Det var dengang, de voksne herskede på Regensgården – portneren på P-vagt, VP på rokaden, og Provsten konstant på nakken. Naturligvis kan jeg kun se det positive i, at tingenes tilstand har ændret sig så voldsomt inden for de sidste 100 år. Endnu mere fantastisk er, at så meget er sket uden borgerkrig, blodbad, oprør eller nogen form for revolution. Ej heller er der opstået nogen form for erindringspolitik omkring vores hårdvundne beboerdemokrati.

Vi markerer ikke det afgørende øjeblik, hvor regensianerne slog det sidste slag for retten til at fordele værelserne selv; at lade uvedkommende overnatte; eller det allervigtigste: at lukke døren med foden. Vi har ingen grundlovsdag, ingen fourth of july, ingen fejring af den legendariske storm på 5. gang, som kostede 14 regensianere livet. Ganske vist, fordi det aldrig er sket på denne måde.

Når vi skåler de afgørende historiske milepæle, vender vi blikket tilbage til foråret 1785, dengang et træ blev plantet midt i regensgården. Jeg er helt med på romantikken, men det kunne ikke være udtømt for politisk indhold. Ingen politiske mærkedage, og ingen egentlig dokumentation for, at Provsten nogensinde har givet afkald på de magtbeføjelser, som lå til grund for Reglementet af 1909.

Kære venner, der er både fordele og ulemper knyttet til denne historieløse tilstand. Ulempen er, at der til tider opstår gråzoner, hvor grænsen mellem beboerdemokratiet og enevælden på 5. gang bliver en lille smule blurry. Men fordelene er, at netop denne gråzone kræver noget af os allesammen; en vis åbenhed, lydhørhed, og gensidig respekt. En vis evne til at snakke tingene ordentligt igennem, at snakke os frem til gode løsninger. Det er et fremragende eksempel på, hvad Henry Kissinger engang kaldte constructive ambiguity. Constructive, fordi det skaber en situation, hvor den fælles ejerskabsfølelse øges, uden (dog) at det er jer, der "ejer det", når lokummet brænder for alvor (f. eks. når man pludselig skylder 14 mio. kr.)

Kære venner, på et eller andet tidspunkt skal Lill og jeg skiftes ud som provstepar på Regensen, og når den sørgelige tid kommer, kunne der måske være nogen, der føler sig lidt fristet til at tage det sidste skridt, slå det sidste slag, storme 5. gang og

Det er mere et spørgsmål om den mystiske, ubeskrivelige dynamik mellem "5. og fællesskabet", der vil gå tabt ved at erstatte constructive ambiguity med ubetinget beboerkrati. Og til hvilken nytte? Let's be honest: Vores fint afbalancerede polis bliver aldrig truet af en totalitær provst, som vil skruetiden tilbage til 1909.

nedlægge provsteembedet for evigt – og hænge provstekæden rundt om halsen på klokkerne. En tiltalende tanke. I ét hug vil man fjerne risikoen for, at en Darth Vader type flytter ind på 5. og gør hele matriklen til sin personlige Death Star. Der vil naturligvis være modargumenter. Der vil være noget om "tradition" og de fede embedsfester, der afholdes på 5. Men disse er ikke de væsentlige modargumenter.

Det er mere et spørgsmål om den mystiske, ubeskrivelige dynamik mellem "5. og fællesskabet", der vil gå tabt ved at erstatte constructive ambiguity med ubetinget beboerkrati. Og til hvilken nytte? Let's be honest: Vores fint afbalancerede polis bliver aldrig truet af en totalitær provst, som vil skrue tiden tilbage til 1909. Men det kunne godt blive truet af én, der gør det helt modsatte. Som opfører sig som en kransekagefigur – med lidt fest, tale, dans og udklædningssjov – uden at deltage politisk i fællesskabet. Jeg forestiller mig – altså, rent hypotetisk – en yderst flink person, behagelig, imødekommende, som overlader alt til beboerflertallet, og dermed efterlader hele gården til at kæmpe indbyrdes i al evighed. "Bellum omnium contra omnes".

Kære venner, det er mit håb, at den gensidige respekt der har kendetegnet forholdet mellem Femte og Fællesskabet vil fortsætte, og at det eneste bellum omnium contra omnes vi nogensinde kender er den vandbaserede slags, som sættes årligt i gang for at afslutte endnu en pragtfuld lindefrokost.

Skål for frøken Lind.

Den afgående Musikdirektions beretning

Af Oliver Sande (2020-, Gamle)

For et år siden stod jeg med en fadøl i Store Sal og klappede embedsforfremmelserne igennem. Midt i moradset overhørte jeg, at to netop indflyttede alumner stod til at blive musikføl, da der ikke var andre, der stillede op. Jeg gik ind i Lille Sal, skænkede mig en fadøl, røg en cigaret ud af vinduet og forsøgte at drive den med snak, men tanken om de to indflyttere red mig som en mare. Jeg så dem knoklende mellem kødgryderne i køkkenet, samtidig kæmpende med koret og klaveret, jeg så dem vælge solister til Lindekantaten blandt deres eget indflytterhold og jeg så dem, oven i de tre fester og ti p-vagter, slæbe udstyr og sangbøger til koncerter og sang-aftener. Herre Jemini! Jeg pustede det sidste sug cigaretrøg ud på Købmagergade, skoddede i bundsjatten af en øl og satte mig for at rage kastanjerne ud af ilden. Først og fremmest manglede jeg en at stille op med, og da jeg lukkede øjnene så jeg tydeligt og klart Cathrine Døssing klinge glas og kvejde kabler. Den perfekte kompagnon til embedet. Jeg mosedede mig gennem folkemængden for at præsentere mit forslag for de to indflyttere og hende. I krydsilden mellem ordstyrerens brug af klokken og salens klappen og knæveren for fik jeg indhentet et tvivlsomt samtykke fra alle de berørte parter. Jeg hastede over til forhandlerne, som nu stod og skulle til at afgive deres stemmer. Jeg sagde til Uglen, at Skrap stemte på os og derefter til Skrap at Uglen stemte på os. Gamle kan man altid stole på, når man altså selv er Gamling, og kun Shoe (det nye Sioux) kaldte mit forslag for åndsvagt. Stemmerne blev opgjort, og Cathrine og jeg var blevet musikføl.

Først da jeg atter kom ud i den klare aftenluft, slog det mig, at bille-

Midt i moradset overhørte jeg, at to netop indflyttede alumner stod til at blive musikføl, da der ikke var andre, der stillede op. Jeg gik ind i Lille Sal, skænkede mig en fadøl, røg en cigaret ud af vinduet og forsøgte at drive den med snak, men tanken om de to indflyttere red mig som en mare.

det af Cathrine, klinkende på glasset, netop stod så skarpt, fordi hun havde været musikføl det foregående semester. Og sådan begyndte altså dette års musiktrio, med Rasmus Nitschky som direktør, Oliver Sande som føl og Cathrine Døssing som både direktør og sit eget føl.

I efterårssemestret blev der afholdt et 'åbent scene'-arrangement med improvisation til langt ud på natten, arrangeret julekor med Gustav Holsts 'In the Bleak Midwinter', 'Jul hele året' fra Flyvende Farmor og Regensklassikeren 'Hvergang det bli'r vinter' af Helle Hansen. Der blev indgået en sand studehandel med Holbæk Kulturhus om at købe 40 højskolesangbøger for lidt bevilling og et glas portvin, og disse blev indviet i vintermørket med en række sangaftener i stearinlysets skær.

I forårssemestret afgik Rasmus Nitschky som direktør, Cathrine Døssing blev atter musikdirektør, nu sammen med Oliver Sande, og tre nyligt levende alumner, Asgar Bo, Anna Westergaard og Jonas Høegh, tiltrådte som føl. Der blev afholdt sangaftener, en sommerkoncert under linden, hvor musikken bl.a. optrådte med et femstemmigt korværk af Mozart, og der blev afholdt den traditionsrige 'Do-Re-Middag' for det nuværende musikembede og de forrige musikdirektører. Til Lindeballet opførtes Lindekantaten med Jonas Høegh som dirigent og et strygekvartet bestående af Hans Morten Reeh fra Borchsen på bratsch og Jakob Elmark på violin, Sylvester Kofoed fra Regensen på violin og Cathrine Døssing fra Regensen på cello i Jens Erik Raasted udgave fra Regensens 400-årsjubilæum.

Jeg synger her på sidste vers, for på fredag afgang Cathrine og jeg som direktører. Nu er der ikke andet for, end at lykønske de kommende musikdirektører med dette højtærede embede: må glassets klinken mane til ro og knæk og bræk på de skrå brædder. Og så på gensyn til Do-Re-Middag.

Foto: Cathrine Gyldenkerne Døssing.
Nisse-panfløjtemusik til sommerkoncert

Foto: Mia Portocarrero Andersen.
Lindefrukost

Foto: Oliver Sande. Lindekantate

Levende versus døde

Fotos: David Hartel
og Martin Abawi

Levende versus døde

Af Henrik Rønnov Due, spillende rapporter med stor spilforståelse, men ringe teknik

Sidste års knusende sejr over de levende har været en skøn følelse at gå rundt med. Et minde man kunne tage frem med jævne mellemrum med et kækt smil på læben. Det var derfor med stor selvtillid, at de døde mødte op til dette års opgør. Og ja, måske blot bekymret for, at de levende efter sidste års nederlag slet ikke ville møde op. Den bekymring blev heldigvis gjort til skamme – og efter munter og fredelig smalltalk, kaldte dommeren til samling. Og understregede, at man ikke ønskede at se heftige tacklinger og andre unoder. Det er jo ikke Schweiz det her. Som friske gentlemen hilste de to hold på hinanden og kampen gik i gang. Første halvleg, en meget lige forestilling, men husker jeg rigtigt, kom de levende ud til pausen med en snæver føring. Der var dog stadig alt at spille for. Thomas Olander var i øvrigt kommet (lidt for sent) og ham havde vi store forhåbninger til. Anden halvleg har jeg fortrængt. Men jeg husker, at der blev givet alt. Vi sørgede endda – illegalt – for at sende ekstra spillere ind på banen, mens dommeren kiggede væk. Lige meget hjalp det. Det blev en øretæve. Der skal selvfølgelig lyde et stort tillykke til de levende. Og så en stor opfordring til de døde om at få mobiliseret et stærkere hold til næste år. JC, læser du dette her?! Thomas har heldigvis lovet, at han vil komme til kampstart næste år, så det vil vi holde ham op på. Tak til Troels P. for at medbringe champagne til vinderne og til Martin Abawi og David Hartel for at fotografere.

En regensreol på en bjergtop i Sri Lanka

En filmanmeldelse af Henrik Rønnov Due (2007-2013, Tilia)

*Kære Jan. Jeg har set dine videoer på youtube og er blevet fascineret af dit radikale valg om at forlade det vestlige samfund for at blive skovmunk i Sri Lanka....og har tænkt over, hvad der fik en af Danmarks mest lovende videnskabsmænd til at forlade sin karriere og familie for at flytte ud på et bjerg helt alene. Sådan sættes scenen i dokumentarfilmen *Munken*, der havde premiere sidste år. Lige inden da panoreres der over gamle avisclip og billeder – og som regensianer vil man kunne genkende et lindefrokostbillede. Jan Erik Hansen var altså regensianer.*

Munkelivets illusoriske frisættelse?

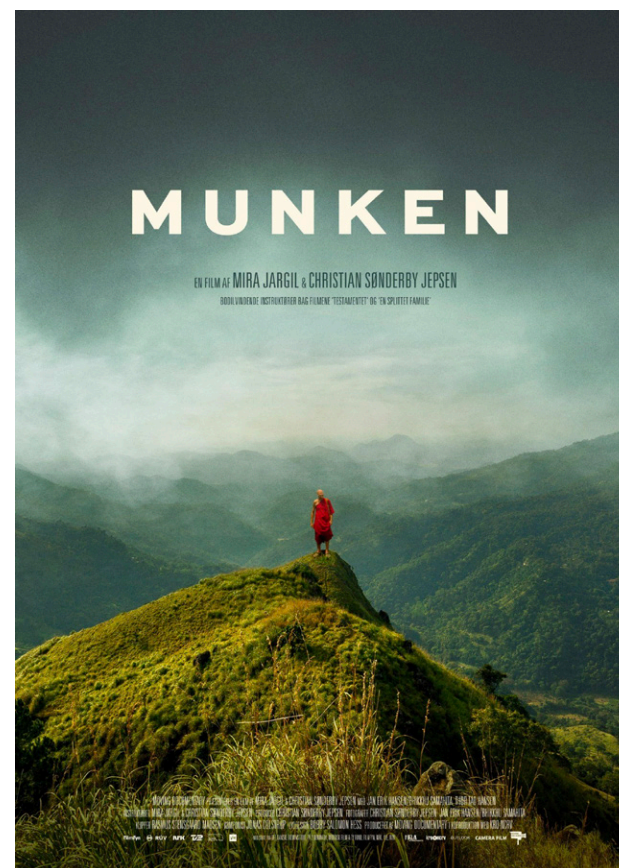
Jan Erik Hansen arbejdede som forsker i 80'erne på Hvidovre Hospital og var tæt på et gennembrud indenfor forskningen i HIV-vaccine. Privat var han gift og parret havde en søn. På forholdsvis kort tid brænder han alle broer til videre karriere og forlader Danmark. Bosætter sig herefter på en bjergside i Sri Lanka i en selvbygget hytte, hvor han lever 17 år som buddhistisk skovmunk. I filmen antyder Jan selv årsagen til dette radikale skridt: Ikke tænke på fortiden eller fremtiden. Ikke tænke på venner, familie eller job. Lad det hele gå. Det er ikke noget, der er værd at beholde. Acceptér det. Det er nok for at blive lykkelig. Med buddhismens credo om, at tilværelsen er lidelse, kan man dog undre sig over dette valg. For er det at forlade det hele, ikke netop en flugt fra den lidelse, hvis vi her forstår "lidelse" som det ansvar og den forpligtelse man har som hhv. førende forsker og ægtemand og far? Og det er vel heller ikke buddhistisk at opfatte levende væsener som fx familie og venner, som noget der ikke har noget værd?

Youtube, Linga og hunde

Tankevækkende er det, at selvom Jan på sin bjergtop har afskåret sig fra sin tidligere verden, så opbygges der alligevel noget, der minder om et socialt liv. Det sker til dels gennem den lokale hjælper han har, Linga og dels de hunde han tager sig af. Og dertil kommer det overraskende forhold, at han bruger en del tid på at optage videoer med sig selv om buddhistisk praksis, som han deler på sin youtube-kanal. "Like and subscribe". Og måske har dette sikret, at han i filmens interviews forekommer at være rimelig rationel. I baggrunden af Jans interimistiske kontor kan man se, hvad der ligner en regensreol. Og minder én om, at han engang har været en typisk regensianer, men mere kvik og nok også mere forpint end gennemsnittet.

Omgivelsernes forklaringsforsøg

Vi møder nogle af Jans tidligere kollegaer. Fx hører vi Sverre Rosenbaum beskrive Jan som en levemand, der i perioder festede meget, og i andre læste meget. Han så nogle megalomane træk i Jan, men peger også på, at Jans sympatiske ideal om "open source" – dvs. at forskningsresultater skal deles frit med alle desværre ikke var realistisk sådan som forskningsverden er skuet sammen. Jan ekskone, Trine Iversen, beskriver det som et socialt selvmord, der i Jans eget rationale måtte være en naturlig konsekvens af hans opfattelse af, hvad der skulle til for at opnå lykke. I sidste ende kan man spørge, om der egentlig er noget nyt i Jans historie, hvis man ser det som et eksempel på en mand, der løber fra sit ansvar? Men måden han gør det på er i hvert fald overraskende – og det gør filmen værd at se.

Fra Qaqortop til Kysten

Af Naja-Theresia Høegh (2020-, PIP)

Jeg flyttede ind på Regensen, to uger efter jeg ankom til København fra Qaqortoq. Med blot en kuffert og en boksmadrass på slæb, flyttede jeg op til Kysten. Jeg havde en formodning om, hvad livet i København ville byde på. Jeg tænkte, fordi jeg fik topkarakter i dansk på gymnasiet, og min farmor var dansk, at det ville være nemt at flytte til Danmark. Det var dog alligevel en stort omvæltning at flytte 4000 km væk, fra et Inuit samfund i Grønland til et dansk og nordeuropæisk samfund.

Regensen har været en god tid, og har særligt lært mig, hvad det betyder at omfavne den barnlige sjæl. Det var en stor overraskelse, at opleve, at der er overskud til så meget andet på Regensen. Der er en anden tilgang til fællesskab og liv, som jeg ikke har oplevet før. Man afsætter tid til madklubber, til kor, eller til at arrangere en filmaften i fægteren. Jeg har misundt at man ikke er tilbageholden med sin kreativitet, og det har åbnet mine øjne op for hvor vigtigt leg kan være.

Jeg sidder konstant og sammenligner Danmark med Kalaallit Nunaat. Dette med tanke på, at vi, som er unge mennesker fra et post-kolonialt land, bærer på meget. Jeg arbejder fortsat på at dekolonisere mine tanker, blandt andet ved at blive bevidst om at jeg burde sammenligne mit land med resten af verden, og ikke blot med Danmark. Regensen for mig er et sted hvor enhver har plads og lov, og derfor har Regensen haft en vigtig betydning for min rejse i at forstå den komplekse forbindelse Kalaallit Nunaat (Grønland) og Danmark har, og det har været med til, at jeg har kunnet reflektere over vores relation som tidligere koloni- og kolonimagt.

Selvom storbyens larm kan være spændende, og selvom Regensens barnlige sjæl har været givende, er det alt det der minder om mit hjem, der giver ro. Jeg kan savne kalaalimerngit (grønlandsk mad), menneskene og naturen. På den anden side, når jeg er i Qaqortoq, kan jeg savne storbyens larm. Så på sin vis er jeg også blevet splittet, om end nok mest på den gode måde. Den legende sjæl har jeg taget med mig til mine grønlandske fællesskaber. Som en del af Avalak, som er den grønlandske studenterforening for grønlandske studerende, finder jeg stor inspiration fra Regensen. Selvom vores egen kulturelle arv vægtes højest, trækker jeg også på de rige erfaringer fra Danmark, Færøerne, Korea, Slovenien og de mange andre nationaliteter, der bor på Regensen. Regensen er som et stort træ med rødder som altid gror videre, og rødderne er nu også strakt til Kalaallit Nunaat (Grønland).

Foto: Emily Segela.
Gamle inviterer indflyttere
til Skagensmiddag

Gamle

Gamle

I Vækkerforeningen af 1832 er alt ved det Gamle. I det forgangne år har vi haft hænderne fulde, hvor festlighederne ingen ende ville tage. I følgende skriv vil undertegnede, Pontifex Maxima, give status over, hvordan det står til i vor prægtige forening.

Seks nye gamlinge har det forgangne år haft æren af at tilslutte sig svinestien, hvilket skubber det i skrivende stund aktuelle antal af levende gamlinge op på ikke mindre end 23. Men det er jo naturligvis ikke kun fremtiden, som holder svinene optaget.

Sidste efterår afholdt vi Dødegilde for fire højest ærværdige koryfæer. Festen står stadig lysende klart i vor hukommelse – eller i hvert fald de indledende timer. Selv de mest forvante blandt os var imponerede over vores evne til at afholde så storslået en fest. I Gamle Sal var der stillet op med langbord, der kun kan beskrives som en overdådighedens hyldest til god mad og god vin.

Af andre nyheder var vi ude i en længere strid med Skrap, da en Gamling i et snedigt øjeblik til indflytterfesten erhvervede sig Skræp. Det blev til noget af en affære – kontrakter fløj frem og tilbage mellem foreningerne, men endte i – hvad der i Gamles øjne er – en uomtvistelig sejr for Vækkerforeningen. De skrappe måtte nemlig hente Gamle i lufthavnen ved vores storslåede hjemkomst fra Gdansk med BMO'er, mimosæer og hæderssang. Gamle tog nemlig i foråret på en fornem tur til Gdansk! Det er noget helt særligt at opleve at rejse med sin forening. Det er ikke her jeg skal dele ud af de mange gode historier, men vil blot meddele at Gamle varmt kan anbefale den prægtige by Gdansk.

Altså står det strålende til i svinestien.

Ærbødigst,

Pontifex Maxima, Mia Portocarrero Andersen (Gamle, 2022-)

Foto: Jacob Strabo. Dødegilde

Dødegilde

PIP

Her en kortfattet orientering fra PIP:

Med Andrias Nolsøe Jacobsen som enemedlem stod den længst kontinuerligt levende forening foran afgrunden, men solen skinnede på Regensen, og foreningen blomstrede. Foreningen er således ældre end Gamle, og den internationale repræsentation er, i modsætning til Konventet, rig med Slovenien, Sydkorea og hele rigsfællesskabet repræsenteret. PIP er atter PIP.

De bedste hilsner,
Anton Kjellberg

Collegium Domus Regiæ
St. Kannikestræde 2
1169 Kbh. K

Skrap

Skrap lever sit bedste liv på gården, rummer aktuelt 10 levende og kigger ind i optag af to herlige indflyttere fra forårsholdet. Her kan du, kære læser, få et indblik i Skraps forår fyldt med opture, mandefald (gaflinger og udflytninger) og ikke mindst fantastiske sjoflinger.

Den 1. maj afholdt Skrap traditionen tro morgenmad for indflytterne, men til gårdens rædsel var der ikke rigtig nogen, der kunne synge Internationale, det var muligvis det dårligste kor gården længe havde set. I kølvandet af dette fløj gaflerne over vores forening, nogle mere sårende end andre – men det går jo op og ned i showbiz. Til Lindefrokosten rejste vi os sammen og med selv-sjoflingen: "Genopstå nu fra døden. Find den allersidste lyst. For Skraps lunkne gløden, når helt fra bund til kyst" på melodien Internationale, viste vi, at vi ikke var så forslåede alligevel. I maj afholdt vi fest for indflytterne, denne gang i et alternativt format på Amager Fælled hvor vi afholdt Re-Genmaterialiseringen af Lemming. Lemming-energien med massegaflinger havde spredt sig i Skrap for længe og den eneste forklaring måtte være, at det var to år siden den sidste genmaterialisering.

En smuk forårsdag drog vi afsted med regenscyklen pakket med pølsehorn, tærter, salater, øl, drinks, champagne og Skræp. Flere indslag fyldte aftenen; alle havde medbragt en fysisk ting de var klar til at tage afsked med, i blandt var der ting der symboliserede dårlige vaner og adskillige gaver fra ekskærester. Vi rystede os selv godt sammen med indflytterne med obskure vejtrækningsøvelser, massage af kraveben og indsamling af Skraps ånd (spyt i et syltetøjsglas). Der blev også skrevet 5 hyldest vers 'Lemminger Vor'. Aftenen kulminerede med et kæmpe stort bål, hvor en stor afdød fisk (Lemming) blev brændt og hermed Re-Genmaterialiseret. Sidenhen har vi sagt farvel til 3 Skrapianere der er flyttet ud, og i denne uge modtog vi en flirt fra to kommende Skrapianere, der havde inviteret til Sildegilde, hvor sangen 'Jeg tænder på Skrap' så dagens lys sammen med 2 nye 'skrap'-tatoveringer af fisken Lemming. Meget kunne jo blive skrevet og fortalt; dette er blot et indblik og en forsikring til alle døde Skrapianere om, at Skrap fortsætter med af at være Regensens mest fantastiske forening.

Fotos: Anne Haff

Uglen

Vækkerforeningen UGLEN trives i bedste velgående og vil fejre sit 115. jubilæum næste år. Vi har i skrivende stund tolv levende medlemmer og nyder godt af at være en klokkeforening indtil Generalforsamling i start september. UGLEN har været på sommerhustur i Island i år og holder fast i gode traditioner med sang, foredrag og madklubber. Vores arkivugle, Mathilde, holder styr på gamle dokumenter og kan fortælle os om gamle historier. Samtidig har vi en sangugle, Rasmus, som passer vores sanghæfter og sørger for musikken og godt selskab til madklubber og fester. Parialegatet bliver uddelt hvert år, og gården nyder godt af det.

Vi spreder vingerne og driver den med snak bag de røde mure,
Uglenor Eva Margit Wang Atladóttir, august 2024

Tilia

Ping

Status: Single, men sugardater måske lidt med en ugle i ny og næ
Alder: under 18

Sprog: Mere end dansk

Antal medlemmer: Tilpas

Arrangementer:

- Guinness World Record i Ping-runden. Runden, hvor man stiller et spørgsmål, som bliver besvaret på den mest korrekte måde, der findes i verden til lige netop det spørgsmål. Rekorden er bag betalingsmur, som først kan ses ved et Regensianersamfundet+ abonnement.
- Udklædningsarrangementer uden dress code
- Søndagsåbent hos Suzuki-forhandleren i Birkerød

Forandringer i foreningen: Nye medlemmer, der er anderledes end de gamle. For eksempel i forhold til højden. Én ny ligger også sine agurker oven på sin leverpostejsmad, vi andre har traditionelt lagt dem under leverpostej.

Bedste Ping-kampagne siden Basim i Eurovision: Mads Adam og Victoria Understrups kampagne til ligbærere.

Hvad er Pings officielle holdning til nisser?: Vi tror på alfer.

Regensens Lindefond

Af Jacob Richard Strabo (2021-, Gamle)
på vegne af Regensens Lindefond

I efteråret 2023 blev Regensens Lindefond oprettet med det formål at fremme forbedringer og/eller vedligeholdelse af Regensen, med fokus på kollegiets fysiske rammer og faciliteter. Disse tiltag skal sikre, at Regensen opretholder og forbedrer sine fysiske faciliteter til gavn for både nuværende og kommende beboere. Konkret indebærer dette:

1. Gennemførelse af større investeringer i inventar, som overstiger de finansielle ressourcer stillet til rådighed af brugsforeningen.
2. Realisering af forbedringer, der falder uden for Kollegiesamvirkets normale henlæggelsesplan.

Udvalget består af fire medlemmer valgt på Store Regensrådsmøde, en beboerrepræsentant, der sidder i Kollegiesamvirkets bestyrelse, samt provsten og portneren.

Økonomien i Lindefonden består af Buernes indtægter, udlejning af salene samt donationer. Vi arbejder på højtryk for at få en indsamlingstilladelse, så vi på Regensianersamfundets og Regensens hjemmeside kan informere om, hvordan tidligere Regensianere kan få muligheden for at donere og testamentere penge direkte til Lindefonden og derved til Regensens ve og vel. På denne måde kan vi både sørge for, at Regensens røde gård bliver så smuk og beboelig som muligt, men lige så vigtigt, at den lave husleje kan bibeholdes.

Det første store projekt, Lindefonden har kastet sig over, er en større renovering af Kirkefløjen, hvor vi har søgt om hjælp til gennemførelsen fra Mærsk. Mere præcist har vi søgt om midler til en omfattende renovering af biblioteket og postrummet, hvor især møblementet og gulvet har været i dårlig stand alt for længe. Derudover håber vi på en generel opgradering af Store Sal og Lille Sal med inventar, der gør det muligt at fortsætte med at holde fester og kulturelle arrangementer. VPs og det tilhørende køkken ønsker vi også at give et løft, så VPs kan blive et socialt rum, og køkkenet skal kunne lave mad til op til 150 mennesker. Til sidst har vi også planer om at erhverve en ny flagstang, da den nuværende er begyndt at slå sprækker (godt vi havde en flagmester i udvalget).

Det nuværende indestående i Regensens Lindefond er afsat til Kirkefløjsprojektet, såfremt vi ikke får dækket det fulde finansieringsbehov. Det håber vi selvfølgelig på, og hvis det sker, er der mange andre steder på gården, vi kan tage fat på!

Kollegiesamvirket af 1983 er en almennyttig forening, der har til formål at bevare de fire gamle kollegier i Indre By og herigennem sikre billige boligfaciliteter for studerende. Som almennyttig forening kan Kollegiesamvirket få kompensation for en andel af den moms, vi har betalt. For at bevare status som almennyttig forening, skal vi modtage 100 donationer a minimum 200 kroner. Vi håber derfor, at du vil hjælpe ved at overføre et beløb på minimum 200 kroner til:

MobilePay: 18154

eller

Reg nr.: 4310, kontonr.: 2651483

I overførslen skal dit fulde navn og CPR-nummer indgå samt et "R", så sørger vi for, at donationen går til Regensens Lindefond og dermed direkte til forbedringer af gården. Derudover indberetter vi det også direkte til Skat, så enhver, der donerer, får et skattefradrag på 26% af det donerede beløb.

Regensianersamfundet er en forening for regensianere. Vi har medlemmer, der boede på Regensen i 1958, og vi har medlemmer, der bor på Regensen i dag.

Samfundets formål:

1. Fungere som støtte- og venneforening for Regensen og sikre og udvikle Regensen som kulturhistorisk bygningsværk og det regensielle studenterliv således, at fremtidige generationer af studerende kan få adgang til Regensen.
2. Fremme kendskab til og interessen for Regensen og det regensielle studenterliv.
3. Synliggøre Regensens kulturelle, sociale, historiske og økonomiske betydning for samfundet.
4. Bidrage til indsamling af kildemateriale, billeder og tilbehør vedr. Regensen og det regensielle studenterliv.
5. Fremme udgivelse af artikler, skrifter og bøger om Regensen og det regensielle studenterliv.
6. Samarbejde med andre foreninger, organisationer og enkeltpersoner med interesse for det københavnske studenterliv, Regensen og det regensielle studenterliv.
7. Bidrage til et stærkt socialt fællesskab mellem medlemmerne for at understøtte engagementet i ovenstående formål.

Vi afholder flere arrangementer årligt:

Sommerudflugten, Regensens Business Network,
Efterårskoncert, Generalforsamling med middag i Store Sal

Kontingent

Mens du bor på Regensen, og i de tre første år efter, du er fraflyttet Regensen, koster det kun 50 kr. per år at være medlem af Regensianersamfundet. Husk at sende din nye adresse til samfundets kasserer: kasserer@regensianersamfundet.dk, når du flytter. Efter de tre første år, er den almindelige betaling årligt: 300 kr. Heraf er 200 kr. en gave. Den resterende del går bl.a. til udgivelse og udsendelse af medlemsbladet "Regensen" samt til foreningens drift.

Du kan melde dig ind på www.regensianersamfundet.dk

Bestyrelsen

Elize Dimare (forperson), Stine Lassen (kasserer), Anders Ehlers Andersen, Henrik Rønnov Due, Elna Søndergaard, Morten Samuelsen, Mathias Kold, Jacob Strabo
& Regensens siddende klokkere